

ST
SV. VINCENCE
FERRERSKÉHO
O KONCI SVĚTA

Jacob Demel

L I S T
SV. VINCENCE FERRERSKÉHO
BENEDIKTU XIII
O KONCI SVĚTA
A O PŘÍCHODU ANTIKRISTA

PŘELOŽIL
JAKUB DEML

V TASOVĚ L. P. 1928

Jeho Svatosti Pánu našemu, Veleknězi Benediktu XIII. sluha neužitečný Bratr Vincenc, kazatel Ferrerský, sebe celého a vše, co koná a učí, k šlépějím nohou blahoslavených. Apoštol Pavel, jsa již dlouhá léta hlasatelem Evangelia a maje svěcený i úřad Apoštolský, konečně podle zjevení vstupuje do Jerusálema, rozmlouval s Petrem a jinými o Evangeliu, které kázal mezi národy, aby snad nadarmo nyní nebo prvé byl neběžel, jak sám praví ke Galatským v hlavě druhé, rovněž i všichni Apoštolé, vrátivše se od kázání, k němuž měli božské poslání, a jež bedlivě vykonali, sešedše se ke Kristu, zvěštovali jemu všechno, co byli činili a učili, jak je u Marka v kapitole šesté. Pročež vaší Svatosti, jež zastupuje Krista a má v moci stolicí Petrovu na zemi, v tomto mém listě upřímně uvádím to, co po světě delší čas jsem kázal, zvláště o konci světa a o době Antikrista, tím více, když té jeho Svatost přikazuje to úsilovně. O době totiž Antikrista a o konci světa pronášívám ve svých řečích závěrů čtvero.

Závěr první jest, že doba Antikrista a konec světa spadají v jedno časově. A důvodem toho jest krátkost času trvání světa po smrti Antikristově. Neboť na základě Svatého Písma doba trvání tohoto světa po smrti Atikristově nepřesahuje pět a čtyřicet dní, jež podle svatých Doktorů dá Bůh ku pokání těm, kdož Atikristem byli svedeni.

A to máme z textu Daniela proroka v hlavě dvanácté, kde se praví takto: „Od času, když odjata bude oběť ustavičná, a postavena bude ohavnost v zpuštění, (bude) dnů tisíc dvě stě a devadesát. Blahoslavený, kterýž dočeká a přijde až ke dnům tisíci třem stům tisíci pěti.“ Dále podle výkladů a postill Doktorů, počet první, totiž tisíc dvě stě devadesát dní, jenž zaujímá tři roky a půl, jest doba vlády či monarchie Antikristovy, přidá-li se v počtu druhém pět a čtyřicet dní, jak počítajícímuzcela zřejmo: a oněch pět a čtyřicet dní dle Doktorů rozuměti jest o čase, v němž bude trvati svět po smrti Antikristově.

Jest pravda, že o tom někteří pochybují dvojím způsobem. Předně uvádějí pochybnost, zdali oněch pět a čtyřicet dní má se rozuměti o dnech obvyklých anebo o dnech s významem roku, jakož někdy ve Svatém Písmě den se přijímá za rok. Ale zdá se mi, že netřeba o této věci býti v rozpacích. Neboť sečte-li se doba vlády Antikristovy a doba po jeho smrti v počet jeden, totiž jeden tisíc tři sta třicet pět dní, jak praveno, nezdá se pravdě podobným, že by jedna část téhož počtu, to jest jeden tisíc dvě stě devadesát dní mohla se přijímati za dni obvyklé a část druhá, to jest pět a čtyřicet dní, za dni roční. Neboť text Svatého písma podotýká zřejmě, že po smrti Antikrista nebude roků,

ale že Antikrist, jinak nazvaný Gog, v posledním z roků světa ještě bude žít. Pravit text Ezechielův v hlavě třicáté osmé: „I stala se řeč Hospodinova ke mně, řkoucí: Synu člověčí, postav tvář svou proti Gogovi.“ A to se vyrozumívá, podle všech doktorů, právě o Antikristovi. K tomu ještě potom dí text: „Toto praví Pán Bůh. Aj já k tobě, Gogu.“ A níže: „V nejposlednějším z let přijdeš do země, kteráž se navrátila od meče atd.“ To jest k Církvi bojující. Z textu Ezechiele Proroka jest tedy zřejmo, že po smrti Antikrista nebude roků, nýbrž že Antikrist ještě bude živ v posledním z roků světa. A nevadí, co praví Ezechiel v kapitole třicáté deváté, že po smrti Antikrista, to jest též Goga, pálena bude ohněm zbroj vojska jeho po sedm let a že je pohřbívati budou po sedm měsíců. Neb tento počet sedmi v létech a měsících, jest podle všech postill a komentářů jen konkrétní označení věčného odsouzení v pekle.

Za druhé, přicházejí s pochybností, není-li těch dní obyčejných trvání tohoto světa po smrti Antikristově vlastně víc než čtyřicet pět, kdyžž text toho nepopírá výslovně. Ale kdyžž text Písma Svátého neuvádí leč určitě čtyřicet pět dní, znamenalo by to hádati a bezdůvodně mysliti, že bude více dní po smrti Antikristově než čtyřicet pět. A řeklo-li by se, že v době tak krátké nemohl by veškeren svět býti uvědoměn o smrti Antikristově tak, aby národové mohli se obrátiti a činiti pokání, na to někteří odpovídají, že onen počet pět a čtyřicet dní dlužno začínati od doby té, kdy smrt Antikrista bude všeobecně rozhlášena: neboť tehdy se říká, že se něco děje, když se to stává známým. Jiní zase jsou toho mínění, že Bůh,

jenž právě takový počet dní ustanovil k pokání, sám skrze anděly nebo nějakým strašným znamením veškerému světu viditelným, anebo jiným způsobem, dle řádu své prozřetelnosti, náhle všem národům zjeví Antikristovu smrt a odsouzení.

Závěr druhý jest ten, že před narozením Antikrista byl onen čas všem lidem ukryt všeobecně. Tento závěr má své zdůvodnění na dvou místech Písma svatého, předně u sv. Matouše v hlavě dvacáté čtvrté, kde učenníkům, žádajícím Krista: „pověz nám, kdy tyto věci budou a které znamení bude příchodu Tvého a skonání světa“, posléze v téže kapitole dává odpověď: O tom pak dni a hodině nikdo neví, ani Andělé.“ Druhé místo jest v první kapitole Skutků Apoštolských, kde učenníkům, o téže věci se ptajícím a řkoucím: „Pane v tomto-li čase navrátíš království Israelské,“ opět odpovídá Kristus: „Není vaše věc znáti časy nebo chvíle atd.“, kde jest důraz na slovech, řečených Apoštolům, není vaše věc, atd., jako by se řeklo vojínům a jejich cvičitelům (respektive hrabatům) Hispanie: Není to vaše věc znáti čas anebo den války v zemi tatarské či armenské, protože se vás to netýká; ale znáti čas oné války v Tatarii nebo Armenii zajisté jest věcí Tatarů či Armenů, byť to byli třeba jen sedláci, protože se jich to týká, a nastala jim nutnost učiniti opatření. Ale právě tak nebylo potřeba ani Apoštolům, ani Doktorům anebo dávným světcům, znáti čas Antikristův nebo konec světa, ač mohli býti nejvyšší měrou osvětleni zjeveními boží moudrosti; za to ale bylo záhodno a potřebno, aby lidé žijící po narození Antikrista, znali tento čas, aby mohli učiniti opatření a se přichystati, jsouce jinak třeba hříšníky

nevědomými u porovnání s Apoštoly a jinými Učiteli z dávných Světců. A tak jest to přiměřeno řádu boží moudrosti, a vědění a shovívavosti, která vždycky od počátku světa dává předběžnou zprávu, ba vysílá i posly, aby upozornili lidi, kdykoli nějaké velké soužení již již se má dostavit na svět. Tak předeslala Noema před potopou, Mojžíše před vysvobozením Israele, Amose před vyvrácením Aegypta, a jiné před zajetím desíti Pokolení, Jonáše a Nahuma před zkázou Ninive, Jeremiáše před vyhnanstvím Babylonským, Jana Křtitele, Předchůdce před zpusťovením země Judské, svaté Dominika a Františka a jejich řády před příchodem Atikrista a koncem světa, neb o jednom i o druhém z nich čte se v Církvi, že přišli jako předchůdcové blízkého soudu.

Z tohoto závěru vyloučena jsou dvě mylná mínění. Předně těch, kteří tvrdí, že od Vtělení Syna Božího až do konce světa uplyne právě takový čas, jaký uplynul od počátku světa k témuž Vtělení. A tito opírají své mínění o známou větu z proroka Habakuka v kapitole třetí: „Hospodine, dílo tvé uprostřed let, obživ je; uprostřed let známé je učiň, když se hněváš, na milosrdenství se rozpoemeň atd.“ Ale toto mínění odporuje zřejmě závěru předeslanému a slovům Evangelia. Vímeť ze svatých Doktorů, že čas od počátku světa až po Vtělení Krista znali Apoštolové i Proroci, a znám byl v Církvi Boží všeobecně; a z toho by pak následovalo, že byl všeobecně znám i příchod Antikrista a konec světa, když by čas od Vtělení Krista až ku konci světa byl týž. Ale slova Proroka Habakuka nesmějí se vyrozumívati o středu roků světových, nýbrž správněji o středu let života člo-

věkova, jenž trvá obyčejně asi sedmdesát let, podle slov Davidových v žalmu osmdesátém devátém. A tak střed věku lidského jest doba asi třiceti pěti let, a v takovém stáří byl umučen Kristus. Nechtělť Krisus zemřítí na počátku svých let, když byl maličký, rukou Herodesovou, aniž čekal smrti teprve na konci svých let, totiž ve stáří, nýbrž uprostřed, to jest ve věku mužném, zvolil umřítí. Uprostřed let v tomto tedy smyslu obživil Bůh dílo svoje smrtí Kristovou, a známé učinil dílo milosrdenství svého, před tím na pokolení lidské se hněvaje. V tom také smyslu praví se allegoricky v osobě Krista, u Isaiáše v hlavě třicáté osmé: „Jáť jsem řekl: V polovici dnů svých půjdu k branám pekel.“ Neboť Kristus, umíraje ve věku mužném, ihned sestoupil do pekel, vysvobodit Otce Svaté. Anebo v tom případě, vykládají-li se slova Habakukova o středu roků světových, není tady slovo „střed“ pro označení stejnosti věku předcházejícího a následujícího, (z důvodu již řečeného), nýbrž dlužno bráti „střed“ ve významu „mezi“. Neb ačkoli pád člověka byl se udál na počátku času, přece napravení jeho nemělo býti odloženo až na konec času, nýbrž mělo býti dokonáno v mezích obou časů. Jako se říká, že u prostřed mezi palcem a malíkem jest prst prostřední, jenž je stejně vzdálen od obou krajních, tak se i říká, že uprostřed jsou svým umístěním jak ukazováček tak prostřední. A tímto způsobem se vyjadřuje svatý Řehoř, řka, že Kristus vstal z mrtvých uprostřed noci, když přece vstal na úsvitě, jenž je přece uprostřed mezi začátkem noci a koncem; vyjádřil se tak, chtěje naznačiti časové „mezi“ a nikoliv „kdy“. Tímž způsobem mlu-

vil i David o osobě Krista, z mrtvých vstávajícího, řka v Žalmu stém osmnáctém: „O půl noci vstával jsem, abych chválu vzdával tobě, atd.“

Druhé mínění jest těch, kteříž praví, že bude tolik roků od Narození Krista dokonce světa, kolik je veršů v Žaltáři, jako by chtěli říci, že kterýkoli verš Žaltáře jest proroctvím jednoho roku od Narození Krista do konce světa; takže verš první, totiž Blahoslavený muž, atd., bylo proroctvím pro první rok Kristův, verš druhý pro druhý rok, a tak dále. Ale toto mínění se odmítá, jako první, a nemá vůbec podkladu, leč předpojatost mysli.

Třetí závěr jest ten, že asi sto roků je skončeno, co Antikrist přijíti měl, a tento svět skonati doopravdy. Závěr tento jest dostatečně objasněn zjevením, které se stalo Svatému Dominiku a Františku, a podobně jiným svatým osobám, když se v Římě u Papeže domáhali potvrzení řádů svých, totiž zjevením tří kopí, jimiž Kristus ve vzduchu mával proti světu ku jeho zkáze, jak podrobněji lze čísti v legendě o Svatém Dominiku, obsažené všeobecně v knize „Květy Svatých“. Neboť, všimneme-li si dobře slov onoho zjevení, řečených Kristem k jeho Matce, pak oněch tří světu zlobných kopí jsou: pronásledování Antikrista, záhuba světa ohněm, konání soudu. A zdá se, že to bylo naznačeno třemi oštěpy, jimiž zabit Absolon, zrádný syn Davida Krále, od Joaba, vůdce vojska, jak psáno v druhé knize Královské v kapitole osmnácté, kdež se praví: „Vzal tedy Joab tři kopí do ruky své a vrazil je v srdce Absolono-vo.“ Neb tento odbojný svět a zrádný Bohu Otci, od Vůdce vojska jeho, totiž od Krista Pána, trojím, výše řečeným kopím musí býti zničen a skončen.

K témuž závěru, subtilnějšími vývody, lze přijíti ze zjevení, daného Janu Evangelistovi, z místa, kde praví Apokalypsa v hlavě dvacáté: „Viděl jsem anděla, sestupujícího s nebe, majícího klíč od propasti, a řetěz veliký v ruce své, i uchopil Draka, starého hada, kterýž jest ďábel a Satanáš, a svázal jej na tisíc let, i uvrhl jej do propasti, a zavřel, a svrchu nad ním zapečetil, aby nesvedil více národů, až by se vyplnilo tisíc let, a potom má býti rozvázán na malý čas.“ Neb ačkoli výklad obyčejný vysvětluje toto uzavření a spoutání Satana oním prvotním, jež se stalo Kristem umírajícím na Kříži a sestupujícím do pekel, a slovy „tisíc let“ rozumí veliké množství roků, bera totiž počet určitý za neurčitý, to jest za tisíc let veškeren čas od Umučení Krista až do příchodu Antikrista, kdy Satan má býti rozvázán k všeobecnému pokoušení a svádění národů: přece se zdá, aniž by tu výklad právě uvedený byl na překážku, že ono uzavření nebo spoutání Satana možno velmi případně vykládati o jeho připoutání, tak totiž, aby nepokoušel či nesváděl národů skrze pronásledování Vlády Římské, proti Kristu věrným zahájené; a to bylo za času svatého Sylvestra Papeže, když Konstantin, Císař Římský, stal se Křesťanem Katolickým a daroval Církvi Panství Římské. Neb od toho času až po dobu řádů Svatých Dominika a Františka, když totiž po světě byly rozšířeny a založeny, uplynulo plných tisíc let, a tehdy měl býti Satan rozvázán, dle závěru již uvedeného. A v tomto smyslu za anděla sestupujícího k upoutání Satana považuje se Svatý Sylvestr Papež, anebo lépe Kristus v něm. A pro tento výklad svědčí vlastně zázrak, jenž se

udál v Římě, připoutání totiž draka právě týmž Svatým Sylvestrem v době obrácení jmenovaného Císaře Římského Konstantina, jak je to vesměs v legendě o Sv. Sylvestru ve „Květech Svatých“. A tak bylo vidění Jana Evangelisty proroctvím předurčení, dle výkladu a smyslu obyčejného, a zároveň proroctvím hrozby, ve smyslu jiném.

Dle tohoto závěru lze zamítnouti mnoho mínění. První je těch, kteří tvrdí, že se pro náramné sucho neukáže duha na nebi po čtyřicet let před skonáním, neboli sežehnutím světa. Mínění toto prostě uvádí Mistr v dějinách scholastických a jiní mužové svatí. Ale poněvadž se zdá, že je tu napověděno, jako by spálení světa mělo nastati během přirozeným, totiž velikým suchem, nutno je zamítnouti. Neboť jako nenastala všeobecná potopa vodní během přirozeným, nýbrž soudem božím, právě tak potopa ohně dostaví se mocí boží. Odtud, podle svatého Jeronyma, onen oheň též i moře a vody spálí a očistí. A dále, poněvadž záhuba ohnivá, podle Svatých Doktorů zastihne lidi žijící ve velkém blahobytu a světovém míru, což by nebylo pravděpodobným, kdyžtě tak veliké sucho by předcházelo nepřetržitě po čtyřicet let.

Druzí zase míní a praví, že před příchodem Antikrista přijdou Eliáš a Henoch, kázat a lidem na světě výstrahu dát, aby se jím nedali oklamati. Ale toto mínění jest falešné, jak lze dovoditi z jedenácté kapitoly Apokalypsy, kde se praví o národech Antikristových: „A budouť tlačiti Město svaté za čtyřicet a dva měsíce, a dám dvěma svědkům svým, a budou prorokovati za tisíc dvě stě a šedesáte dnů, atd.“ Neboť Eliáš a Henoch, doslov-

ně a vlastně řečeno, nepřijdou před příchodem Antikrista, nýbrž zároveň s ním, když už počne panovati, a jakousi monarchii ve světě založí, jako patrno z uvedeného textu a obvyklých jeho výkladů.

Třetí mínění a tvrzení dí, že příchod Antikristův mají předcházeti znamení Evangelická, o nichž je řeč u sv. Lukáše v kapitole dvacáté první: „Budou znamení na slunci, atd.“ Ale znamení tato správněji se očekávají po smrti Antikrista bezprostředně před soudem posledním, protože se na tomtež místě podotýká: „A tehdy uzří Syna člověka přicházejícího, atd.“

Čtvrté mínění jest těch, kteříž praví, že před příchodem Antikrista křesťané zmocní se Jerusalema a celé Svaté země; na důkaz toho uvádějí mnohé výroky jak proroka Ezechiele z kapitoly třicáté deváté, tak i Mučenníka Methoděje, které na první pohled nasvědčují, že v době příchodu Antikristova země Svatá bude v moci Křesťanů. Ale toto vydobytí, jež se mělo uskutečniti, stalo se již skutkem, druhdy skrze Knížata Křesťanská, jmenovitě Bohumírem Buillonským; ani se nejeví takový a tak všeobecný zájem mezi Křesťany pro druhé čili definitivní vydobytí Svaté země: ba zdá se, že přímo tomu odporují slova u sv. Lukáše v hlavě dvacáté první: „Jerusalem bude pošlapán od národů: dokudž se nenaplní časové národů.“ A slovům Proroka Ezechiele i Mučenníka Methoděje, uváží-li se bedlivěji, dlužno rozuměti více allegoricky o Církvi Bojující a jejích členech, než historicky a výlučně o zemi zaslíbené a jejích částech.

Páté mínění praví, že před příchodem Anti-

krista mají býti všichni národové přivedeni zase k jedné víře katolické. To se nepodobá pravdě. Za to ale zdůvodněn jest názor, že v jediné víře křesťanské sjednotí se lidstvo, až pozná, že lstivě Antikristem bylo svedeno. Dosti jasně to napovídá jedno místo knihy Ezechielovy, na konci kapitoly třicáté deváté, kde po smrti Goga, to jest Antikrista, se praví: „A postavím slávu svou mezi národy, a viděti budou všichni národové soud můj, kterýž jsem vykonal, atd.“

Šesté mínění jest těch, kteří tvrdí, že Evangelium Kristovo má býti hlásáno po veškerém vůbec světě, dříve ještě než přijde Antikrist, a odvolávají se na text u sv. Matouše v hlavě dvacáté čtvrté: „A budeť kázáno toto evangelium v království po všem světě, na svědectví všem národům: a tehdáž přijde skonání.“ Třeba připomenouti, že tento text připouští rozličné vysvětlení, podle toho jak se rozumí „všeobecnému hlásání Evangelia po veškerém světě“. Neboť prvně bylo hlásáno Apoštoly všemu stvoření, dle rozkazu Kristova, jak čteme v poslední kapitole u sv. Marka. A tento rozkaz za času Apoštolů byl vyplněn, jak patrně hned z prvních veršů epistolky ke Kolosenským v hlavě první, kde se praví: „V slovu pravdy Evangelia, kteréž přišlo k vám, jakož i po všem světě jest a užitek nese, a roste.“ A tamtéž ku konci: „Slyšeli jste Evangelium, kteréž jest kázáno všemu stvoření, ježto jest pod nebem.“ Rovněž v listu k Římanům kapitola desátá: „Po vší zemi rozešel se zvuk jejich, atd.“ A tehdy přišlo skonání národa Židovského a zkáza Jerusáléma Titem a Vespasianem. Po druhé bylo hlásáno Evangelium a dnešního dne dosud se hlásá Řády

Svatých Dominika a Františka po veškerém světě. A po tomto hlásání má ihned přijíti skonání a zkáza tohoto světa skrze Antikrista a jeho čeleď.

Po třetí kázáno bude Evangelium Kristovo po veškerém světě po smrti Antikristově, některými věrnými, kteříž v každém jednotlivém národě zázračně budou zachováni od Boha, k nápravě jiných, a tehdy přijde skonání světa poslední.

Čtvrtý závěr jest ten, že čas Antikristův a konec světa přijdou rychle, velmi rychle a velmi zkrátka. Tento závěr, ač myšlenka je u Svatého Řehoře v Homilii první, přece s větší přesností a v plném dosahu slova s různých hledisk objasním. Předně pomocí zjevení, které se stalo svatým Dominiku a Františku, jak již praveno v závěru třetím. Z onoho zjevení zajisté je zřejmo, že veškeré trvání tohoto světa spočívá jen na jakémsi podmíněčném odkladu, získaném Marií Pannou v naději na polepšení a obrácení tohoto světa skrze řečené Řády Svatých Dominika a Františka, neboť slova Kristova k jeho Matce měla tento smysl: „Nebude-li svět těmito řády obrácen a polepšen, potom již neušetřím.“ Jestliže tedy obrácení a polepšení tohoto světa nenastalo, ba naopak mnohem horšími a většími hříchy, proviněními a zločiny oplývá svět a (o čem bolestno mluvit) též i Řády mnišské, založené k napravení a obrácení světa, vlastně již jsou zkaženy, takže se v nich pravidla řeholní zachovávají jen nepatrně, pak zajisté každému myslícímu člověku tento čtvrtý závěr může býti jistý a jasný.

Druhý důvod téhož závěru jest jiné jedno zjevení (vím je z pramene zcela spolehlivého), dané jistému Řeholníku jednoho z obou řádů, je tomu

již přes patnáct let. Když zmíněný Řeholník byl těžce nemocen a úpěnlivě prosil Boha za své ozdravení, aby mohl kázati slovo Boží, jak do té doby se zápałem byl činil, a neustával: až jedenkrát, v podobné modlitbě, jakoby ve snách zjevíli se mu oba řeční Svatí, Dominik a František, u nohou Krista prosící a v nejúpěnlivějších přimluvách u něho orodující, a posléze po velkých prosbách Kristus sstupuje s nimi chvílemi těsně k nim přidružen, přichází k Řeholníku, ležícímu v nemoci na loži svém, a svou rukou nejsvětější dotýká se jeho skráně, jakoby hladil, zřejmě témuž nemocnému Řeholníku dával vnuknutí, že půjde světem, apoštolsky kázaje, jakož byli činili výše jmenovaní světci, a tak že před příchodem Antikrista dá mu ještě kázati k obrácení a polepšení lidstva, a že milosrdně bude čekati. Ihned bezprostředně po dotyku Krista zmíněný Řeholník procitnuv, byl úplně vyhojen ze své nemoci.

A tomu Řeholníku, Bohem jemu svěšené Apoštolské poslání bedlivě vykonávajícímu, prozřetelnost božská nedala pouze čtená znamení, jako Mojžíšovi, nýbrž zároveň autoritu Svatých Písem, jako Janu Křtiteli, udělila na svědectví pravdy. Neboť pro obtížnost svého povolání a pro nepatrnou důraznost vlastního svědectví, nanejvýš toho potřeboval. Proto z oněch tří kazatelů, kteříž postupně od Boha mají býti posláni k lidem přede dnem soudu pode jménem Andělů (jak psáno v Apokalypse, v kapitole čtrnácté) jej považují někteří nepopíratelně za toho prvního, o němž hovořil Jan: „I viděl jsem jiného anděla, letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby zvěstoval sedícím na zemi, i všelikému náro-

du, i pokolení, i jazyku, i lidu, řka velikým hlasem: Bojte se Pána, a vzdejte jemu čest, neboť přišla hodina soudu jeho. A kdo může pochopiti pochop.“ Když tedy jmenovaný Řeholník po třinácte roků putoval na vše strany světem a dosud neustále chodí, kázaje den co den, a mnohonásobně jsa činným, a jest to již stařec, mající přes šedesát svých let, považuje se výše uvedený, s jeho osobou souvisící závěr za naprosto jistý.

Třetí důvod tohoto závěru jest zjevení, jehož se dostalo Proroku Danieli o desíti rozích šelmy čtvrté a o rohu maličkém, vyrostlém mezi nimi, jak je u Daniele v hlavě osmé. Nebo, dle obecného výkladu, představuje čtvrtá šelma Vladařství Římské, jež se mělo rozpadnout na deset dílů, ona totiž část, jež byla pod poslušenstvím Římského Velekněze. A tehdy, až se ono rozdělení v deset částí naplní, přijde Antikrist, jenž je označen rohem maličkým. A právě se mi zdá, že oněch deset rozluk neboli částí jest již skončeno. První byla u Židů, za kněze Jana; druhá v Asii, za kteréhožto Samovládce; třetí v Africe za Mohameda; čtvrtá v Řecku pod Císařem Konstantinopolským; pátá v Armenii pod jejich králem; šestá Georgianů pod jakýmsi Lžiprorokem; sedmá u Křesťanů de la Centura (sic), pod jistým Kacířem; osmá u Italů pod Bartolomějem Barským; devátá ve Francii pod Petrem z Kandie; a desátá část lidu katolického jsou nyní Španělé pod Pánem naším Papežem Benediktem Třináctým, pravým Zástupcem Ježíše Krista, a tak denní jasnost poslušenské věrnosti na způsob jasnosti denní mistrovské, v západních světa částech, zdá se, má býti dokonána.

Z toho je tedy zřejmý závěr s hora uvedený, ježž jasně odůvodňují slova Proroka Daniele z kapitoly dvanácté, kde se praví: „Když se vyplní rozptýlení ruky lidu svatého, splní se všechny věci ty.“ Ale to rozptýlení a rozdělení lidu křesťanského mělo se uskutečniti a býti dovršeno na desetkrát, částmi vedle sebe zároveň existujícími a trvalými, jak řečeno a dokázáno. K tomu poukazuje text Apoštola v druhé kapitole listu k The-salonickým, kde je tato myšlenka: „Prvé přijde odstoupení“ (totiž od poslušnosti k Církvi Římské skrze četné, zároveň trvající roztržky) a tehdy zjeven bude onen nešlechtník, atd.

Za čtvrté týž závěr dotvrzuje jiné zjevení, o němž se mi dostalo zevrubné zprávy jistým mužem zbožným (jak se mi zdá) a svatým. Neb když jsem kázal v území Lombardském ponejprv (uplynulo od té doby již devět let), přišel ke mně z Etrurie onen muž, byv poslán (jak pravil) od kterýchsi velmi svatých poustevníků, žijících v kraji Etrurském od dávných dob v nejpřísnějším sebezapírání, a oznamoval mi, že oněm mužům zřejmě dostalo se božích zjevení, že Antikrist už je zrozen, a že se to má světu hlásati, aby věřící k boji tak hroznému se připravovali, a že proto zmínění poustevníci jej ke mně posílají, abych to světu zvěstoval; z těchto zjevení, jsou-li pravá, je tudíž patrnó, že Antikrist je narozen, a má plných devět let svého zlořečeného věku, a důsledek toho, že výše uvedený závěr je pravý.

Za páté týž závěr je patrný z jiného jednoho zjevení, ne méně určitého, o němž jsem slyšel v Piemontě, z vypravování jistého kupce benátského, velmi věrohodného (jak jsem přesvědčen),

jenž pravil, že když byl za mořem v kterémśi klášteře Menších Bratří, a poslouchal tam při jakési slavnosti Nešpory, tu prý, když Nešpory byly u konce, dva mladí novicové téhož klášteřa, řeknuvše podle obyčeje Benedicamus Domino, hned na to, před očima veškerého lidu shromážděného, viditelně ocitli se u vytržení na dlouhou chvíli, a najednou svorně a strašně vykřikli: Dnes tuto hodinu narodil se Antikrist, světa zhoubce. A ta slova pronesena byla tak neobyčejně a s takovou hrůzou přede všemi diváky a posluchači, mezi nimiž, pravil řečený Benátčan, byl jsem i já, vše to vida a slyše. Já však, zkoumaje a vyptávaje se na čas tohoto vidění, nade vši pochybnost jsem poznal, že je od té doby plných devět let, a tak vyplývá z toho totéž, co prve.

Za šesté týž závěr je nutný z mnohých jiných, od Boha přčetným zbožným a duchovním osobám daných zjevení. Neboť, když jsem po světě kázal, procházeje různé kraje, provincie, říše, města, vesnice a tvrze, přicházely ke mně různé osoby nábožné a duchovní, vypravující a sdělující s jistotou o době Antikrista a o konci světa tím a oním způsobem svá zjevení, shodující se jednohlasně s tím, co tu bylo řečeno.

Za sedmé, týž závěr vysvítá z vyznání pravdy, vynuceného od nesčetných démonů. Neb na různých stranách světa spatřil jsem veliké množství posedlých, kteří byli přiváděni k jistému knězi našeho tovaryšstva, aby ďablové od něho byli zaklínáni; a tu, jakmile počali býti zaklínáni tímto knězem, zřejmě se vyjadřovali o době Antikrista, shodující se s tím, co výše bylo řečeno, strašně a slyšitelně na všechny vůkol stojící se o-

bracející slovy, že jsou přinuceni Kristem, aby proti jejich vůli a zlobě pravdu výše řečenou lidem kázali, aby tak lidé pravým pokáním se připravovali. A co tito tak volali, téměř všichni křesťané, hroufem každodenně se sbíhající, s velikým pláčem a úpěním srdce se káli, a velmi mnozí z nich byli přivedeni k pravé kajícínosti. Přece však oni démonové, byvše tázáni a vícekrát zaklínáni, aby pověděli místo Antikristova narození, nikterak nechtěli je zjevit.

A osmý důkaz našeho závěru jest rozeslání poslů Antikristových, začínajících již kázati po světě proti učení evangelickému, z nichž většina jsou démonové v hábitu poustevníků, řeholníků a osob důstojných, lidem se zjevující; ale když se jim zdá, že od věřících jsou chyceni a drženi, náhle se ztratí, jakož velmi často na mnoha místech dosvědčila zkušenost.

A tudíž ze všeho výše řečeného, v mysli mojí ustaluje se mínění, a přesvědčení pravděpodobné (třeba ne vědění jisté, a takového druhu, aby se mohlo kázati) o narození Antikrista, že po devět let jest ono již hotovou událostí. Nicméně však zmíněnou konklusí, jež praví, že rychle, a velmi rychle a velmi zkrátka dostaví se čas Antikristův a konec světa, s jistotou a bezpečně káži všady, a Pán mi pomáhá a potvrzuje řeč následujícími na to divy.

Ale Pán náš Ježíš Kristus, předvídaje, že toto učení neboli závěr od milovníků světa tohoto a od lidí tělesných rozhodně nebude přijato, pravil v sedmnácté hlavě u svatého Lukáše: „A jakož se stalo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli a pili, ženili se a vdávaly, až do dne, v kte-

rémž Noe vešel do korábu: i přišla potopa a zahladila všechny.“ Podobně jakož se stalo ve dnech Lotových, jedli a pili, kupovali a prodávali, štěpovali a stavěli: ale toho dne, když vyšel Lot ze Sodomy, přšel oheň a síra s nebe a zahladil všechny. Takť bude v den ten, když se Syn člověka zjeví. V ten den kdo bude na střeše a nádobí jeho v domě, nesestupuj, aby je pobral, a kdo na poli, též se nevracej nazpět. Pomněte na ženu Lotovu. Rovněž praví Apoštol k Thesalonickým v listě prvním, v kapitole páté: „O časích pak a chvílích, bratří, nepotřebujete, abychom vám psali, nebo vy sami výborně víte, že den Páně tak přijde, jako zloděj v noci. Nebo když budou říkati: Pokoj a bezpečnost! tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest na ženu těhotnou, a neutekou.“

Toť, Svatý Otče, zásady, jež o době Antikrista a konci světa, chodě světem hlásám, podrobuje se ve všem vaší Svatosti, již Nejvyšší nechť zachová šťastně jak si přejete. Amen.

Toto psáno původně ve vsi Alkanizu, dvacátého sedmého července léta Páně tisícího čtyřstého dvanáctého.

V září 1928
pro Pavlu Kytlicovou
v Tasově
natiskl Jan Mucha
ve Velkém Meziříčí
Upravil
Otto F. Babler

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

přátelům a čtenářům JAKUBA DEMLA

Kniha »Dílo Felixe Jeneweina« vyjde k 28. říjnu 1928 a rozesílá se bude postupně subskribentům. Máme poznamenáno, co kdo na toto dílo již napřed zaplatil, avšak upozorňujeme, že obnos zbývajících do ceny subskripční vybereme si, zasílající hotovou knihu, poštovní DOBÍRKOU a kdo si tohoto způsobu placení nepřeje, ať bez odkladu použije připojeného vplatního lístku, na kterém jsme tužkou poznamenali, co jest doplatiti.

»Dílo Felixe Jeneweina« jest o celou třetinu větší než jsme slibovali v subskripci, a kdo rozumí věcem, uvidí, že by takový exemplář na hollandě měl stát nikoli 200, nýbrž 500 Kč. Kniha musí býti vypravena pečlivě a proto na expediční výlohy počítáme 12 Kč. Největší pak bolest si necháváme na konec: na holandském papíře »Van Gelder« vydali jsme celkem 25 exemplářův, avšak hned v prvních dnech po vyhlášení subskripce přihlásilo se na ně 78 lidí a tento počet potom stále ještě rostl. Z toho patrno jest, že při nejlepší vůli nelze zaručiti výtisk na »Van Gelderu« ani všem těm, kdož okamžitě si poslali na něj subskripční obnos 200 Kč. Pět z těchto výtisků *daruje* autor osobám nad obvyklou míru zasloužilým, o všech ostatních rozhodne los. Učinili jsme víc než jsme slíbili, ba víc než se obecně tuší a ví, i prosíme přátel, aby měli tolik ohledu a zdrželi se vůči nám i nejtajnějších předhůzek, neboť jinak by si museli přát, a bychom se ještě rozkrájeli. Kdo pak není spokojen s naší nejlepší vůlí a s naším řešením, tomu peníze neradi sice, avšak ochotně vrátíme.

Paula Kytlicová

V Tasově 18. října 1928